440Clàssica&Jazz | Clàudia García-Albea | Actualitzat el 03/02/2016 a les 15:00

Eva Fernández: "Si no ho puc cantar, no ho podré tocar"

Aquest diumenge 7 de febrer presentarà el nou disc a la sala Jamboree de Barcelona

Eva FernÃ¡ndez ha treballat ambÂ **David Pastor**, **JosÃ© Luis Guart**, **Toni PagÃ¨s** i **Miquel Angel Cordero** per treure a la llum *That Darkness* (Taller de MÃºsics, 2016), que inclou un tema propi i la colÂ·laboraciÃ³ de **Pablo FernÃ¡ndez** i **Pere MartÃ-nez**. La cantant i saxofonista ens explica com ha viscut el debut del seu projecte.Â

Eva Fernández Foto: Juan Miguel Morales

That Darkness **és el treball discogràfic que et deslliga del format de la big band. Què ha suposat per a tu esdevenir el centre del projecte?**
Fer de solista suposa un canvi de xip brutal, m'està fent créixer musicalment i també com a persona. He après moltíssim, sobretot a trobar l'actitud correspont en cada cas. Tocar a la **Sant Andreu Jazz Band** m'ha permès fer una feina d'equip molt bèstia, cal adquirir una consciència de grup molt gran. El que ha passat amb aquesta banda no és normal, ha esdevingut realment un fenomen inexplicable, i he tingut molta sort de formar-ne part. Ara ja em faig gran i m'ha tocat passar pàgina.

A la pàgina següent t'has trobat gravant el teu primer disc. Com es veu reflectit aquest pas en la música que toques?
Treballant amb en **David Pastor** he obert molt la meva ment musical. Amb en **Joan Chamorro** tocàvem els clàssics tal com són, i ara estic transformant aquestes mateixes peces en música nova. "My Favorite Things" és el primer tema del disc, ja l'havia gravat a *Joan Chamorro presenta Eva Fernández* (Temps Record, 2013), però en aquesta nova versió l'hem fet passar per tres tipus de compassos diferents i l'hem girat totalment!

Has volgut mantenir el solo d'aquest tema amb el saxo soprano.
Sí, i podríem veure-ho com un homenatge molt humil a la versió de **John Coltrane**. El seu disc *My Favorite Things* (Atlantic, 1961) és el primer que va gravar amb aquest instrument.

On creus que són els límits de la interpretació?
Jo no en tinc gaires, de límits. Cantar versions de temes ja escrits et pot fer topar amb petits detalls que t'agradaria canviar, i no ho fas per respecte a l'autor o a la tradició, però jo sempre intento donar-li el sentit que em pertoca, explicar alguna cosa que vull fer arribar.

I els límits de la composició?
El fet de crear un tema propi és per a mi una necessitat expressiva, així que no hi trobo cap límit.

Necessitaves expressar una situació negativa amb el teu tema "That Darkness"?
En certa manera sí, el vaig escriure des d'un moment fosc que volia expressar, però el missatge que transmet és totalment positu: prendre consciència d'estar una mica aixafats ens porta a un seguit de canvis que són necessaris per poder-ne sortir.

Amy Winehouse també jugava amb la foscor a *Back to black* (Island, 2006), i la segona cançó de *That Darkness* és una versió del seu tema "Love Is a Losing Game". Per a tu és una artista de referència?

M'hi sento reflectida quan canta i és ella mateixa. Extrapolo el seu gran problema dels desamors a coses que personalment m'importen en el mateix grau. És una cantant que m'encanta, però no m'agradaria arribar a identificar-me amb el 'producte Amy', on la seva figura va començar a estar tan lligada a les addiccions, i ningú la va ajudar gaire, sinó que se'n va formar una imatge. Treballo amb molt bona gent, i estic segura que si jo mai passés per res semblant em farien costat, o això espero!

No sempre és fàcil ser dona en el món de la música. Què diu la teva experiència?
Les diferències de gènere me les he trobat després, de cara a la societat. És difícil veure noies instrumentistes en la realitat laboral, i la veu femenina sovint adquireix un rol que va més enllà de la música. Però el projecte d'en **Joan Chamorro** ha tingut un fluir natural. L'**Andrea Motis** va ser la més valenta i es va atrevir a cantar. Jo vaig ser la següent, després van venir la **Magalí Datzira** i la **Rita Payés**, i ara en **Marc Martín**. La **Sant Andreu Jazz Band** sempre m'ha fet veure la música com un espai on nens i nenes desenvolupàvem igualitàriament les nostres habilitats musicals.

"My Favorite Things" i "Never Will I Marry" són temes que han passat pels escenaris de Broadway. T'has plantejat mai el teatre musical com a possible camí a seguir?

El meu vessant interpretatiu té un pes mot important en el que de moment em plantejo, i fins ara no he hagut de representar teatralment ningú: canta sempre l'Eva. Però no estic tancada a res!

On et veus d'aquí a uns anys?
Quan acabi els estudis superiors de saxo al Taller de Músics m'agradaria organitzar-me un màster personalitzat: viatjar, tenir temps per poder utilitzar les eines que he anat adquirint, conèixer gent, fer classes amb persones concretes i millorar els idiomes.

***That Darkness* conté temes en castellà, anglès i portuguès. Com et portes amb els idiomes?**
Cantar és una bona manera d'aprendre'n! "Diz que eu fui por aí" és el meu primer tema en portuguès, i ha estat tot un repte. L'anglès el tinc i l'entenc, però necessito treballar la pronunciació...

La teva veu ha anat adqurint cada vegada més protagonisme. El saxo està quedant a un segon pla?
No! Fa dos anys em veia dedicant-me exclusivament al saxo, de fet, la primera classe de cant la vaig fer fa poc! Quan era petita m'agradava molt la música de la pantera rosa. "Què és això, un saxo? D'acord, perfecte, aquest és el meu instrument", vaig pensar. La veu ha enriquit la meva formació musical, i ara no podria concebre una cosa sense l'altra: si no ho puc cantar, no ho podré tocar. El piano i la guitarra no els domino gaire i em fa vergonya tocar-los en públic, però al final són diferents eines per fer el mateix, que és música.

Què suposa per a tu presentar el disc a la mítica sala de jazz de Barcelona, el Jamboree?
És com la meva segona casa, si estàs mínimament ficada en el jazz, no surts d'allà. A més, tocar en un lloc per on han passat músics tan grans és sempre un honor, acabes connectant amb ells.